

РЕШЕНИЕ

№ 166

гр. Перник , 21.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЕРНИК, ТРЕТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ в
публично заседание на десети февруари, през две хиляди двадесет и първа
година в следния състав:

Председател: МИЛЕНА Р. ДАСКАЛОВА
Членове: КРИСТИАН Б. ПЕТРОВ
РОМАН Т. НИКОЛОВ

като разглежда докладваното от РОМАН Т. НИКОЛОВ Въззивно гражданско
дело № 20201700500763 по описа за 2020 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

С Решение № 260140 от 21.09.2020 г. по гр.д. № 538 по описа на Районен съд Перник за 2020 г. съдът е осъдил Община Перник, с ЕИК: 000386751, с адрес *** да заплати на В. Ч. С., с ЕГН: *****, с постоянен адрес: ***, сумата от 5000 лв. (пет хиляди лева), представляваща обезщетение за претърпени от същата неимуществени вреди, изразяващи се в болки, страдание и страх, липса на пълноценни социални контакти, непосредствено след инцидента, безсъние, тревожност, като пряка и непосредствена последица от претърпяното от ищцата пътно транспортно произшествие на *** г., получено при внезапно пропадане на управлявания от ищцата лек автомобил – „Мерцедес“, с рег. № ***, при завой, в небезопасна и необозначена около триметрова дупка в участъка след моста над *** в ***, ведно със законната лихва за забава върху главницата, считано от *** г. до окончателното изплащане на сумата, като за разликата над уважения размер от 5000 лв. до пълния предявен размер от 7000 лв. или за сумата от 2000 лв. е отхвърлил иска.

Районен съд Перник на основание чл. 78, ал. 1 ГПК е осъдил Община Перник да заплати на В. Ч. С. сумата от 846.32 лв. представляваща сторени от ищцата разноски.

Осъдил е В. Ч. С., на основание чл. 78, ал. 3 и ал. 8 ГПК да заплати на Община Перник сумата 100 лв., разноски съобразно отхвърлената част на иска.

Недоволен от така постановеното решение е останал ответникът в първоинстанционното производство – Община Перник, който в законоустановения

срок, е подал въззивна жалба. Прави се оплакване, че първоинстанционният съд е постановил неправилно, необосновано и незаконосъобразно решение. В жалбата се изтъква, че от събраните по делото доказателства, не е доказано по несъмнен начин, че мястото на инцидента се стопанисва и поддържа от Общината, както е приел Районният съд. Излага съображения, че произшествието се дължи на управление на автомобила с несъобразена скорост с пътните условия и релефа на пътя. Твърди, че липсва преценка на всички събрани по делото доказателства в тяхната съвкупност. С жалбата се моли обжалваното решение да бъде отменено и съдът да постанови друго такова, с което исковете да бъдат отхвърлени.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК В.С., чрез процесуалния си представител - адв. Ф., е депозирала отговор, като е изложила подробни съображения за неоснователност на жалбата. Моли решението да бъде потвърдено.

Окръжен съд Перник, извършвайки проверка на обжалваното Решение по направените оплаквания в жалбите и с оглед събраните по делото писмени и гласни доказателства намира за установено и доказано следното:

Производството пред Районен съд Перник е образувано по искова молба, подадена от на В. Ч. С., чрез процесуалния си представител адвокат В.Ф., с която се иска да бъде осъден ответникът Община Перник да заплати на ищцата сумата в размер на 7000 лв. (седем хиляди лева), представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди – болки в кръста, страдание, страх случилото да не се повтори, шок, притеснения, уплаха, напрежение, ограничения, неприятни емоции във всеки един момент при спомена за процесния инцидент, липса на пълноценни социални контакти, като пряка и непосредствена последица от претърпяно от ищцата пътно транспортно произшествие на *** г., ведно със законната лихва за забава върху цитираната по-горе главница, считано от *** г. до окончателното изплащане на сумата, както и да бъде осъден ответникът да й заплати и сторените по делото разноски.

В срока за отговор по реда на чл. 131 ГПК Община Перник подаде такъв, като е оспорила предявените искове по основание и размер и е поискала отхвърляне на същите. Оспорила е насочения срещу нея иск с довод, че не е собственик и не стопанисва пътното платно, на което се твърди да е настъпило увреждането, поради което не следва да носи отговорност за причинени от последното вреди.

Съгласно чл. 269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваните части, като по останалите въпроси е ограничен от релевираните въззивни основания в жалбата.

Обжалваното първоинстанционно решение е постановено от съдия от РС Перник, в предвидената от закона форма и в кръга на неговата компетентност, поради което същото е валидно и допустимо.

След преценка на събраните по делото доказателства и като обсъди доводите на страните, Окръжен съд Перник намира, че решението на РС Перник е правилно и законосъобразно, поради което следва да бъде потвърдено. Въззивният съд счита, че първоинстанционният съд е изяснил пълно и всестранно спора от фактическа страна, като настоящият състав на съда споделя изцяло изложените от районния съд мотиви и правните му изводи, поради което на основание чл. 272 от ГПК препраща към тях.

От събраните по делото доказателства се установява следното от фактическа страна:

На *** г. около 08:20 часа ищцата, управлявала лек автомобил „Мерцедес“, с рег. № *** и при движение от *** в посока ***, претърпяла пътно транспортно произшествие (ПТП), с автомобила собственост на нейния баща. При завой, автомобил движещ се в обратната посока, навлязъл в нейното пътно платно, в следствие на което инстинктивно ищцата завила надясно, за да избегне челен удар с насрещния автомобил и пропаднала в необезопасена и необозначена около триметрова дупка в участъка след моста над *** в ***,

Вследствие на инцидента, С. получила силни болки в кръста и врата, изживяла силен шок и уплаха. От приложения по делото Амбулаторен лист № *** г., се установява, че въззиваемата е потърсила медицинска помощ при травматолог като е поставена диагноза „Навяхване и разтягане на свързващия апарат на шийния отдел на гръбначния стълб. Няма данни за фрактура. Назначено е лечение с аналгетици и е препоръчан покой.

При така изложената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи.

По доводите във въззивната жалба на ответната Община:

Основното възражение в жалбата е, че не е доказано, че мястото на инцидента се стопанисва и поддържа от Община Перник, както е приел Районният съд. Настоящият въззивен състав счита това твърдение за неоснователно по следните съображения:

Безспорно мястото на инцидента е в рамките на урбанизираната част на ***. Няма спор, че участъкът, в който е станало произшествието, а именно ***, е част от уличната мрежа на града и като такъв, съгласно чл. 8, ал. 3 от ЗП е публична общинска собственост. Този извод на съда се налага и от разпоредбите на ЗОС, а именно чл. 2, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 от Закона за общинската собственост, както и с оглед разпоредбата на чл. 56, ал. 2 от ЗОС. Доколкото улицата, на която е възникнало ПТП е предназначена за общо ползване, то по силата на чл. 3, ал. 2, т. 3 от ЗОС е публична общинска собственост. С оглед на това, задължение за поддържане на улицата в изправно състояние така, че същата да бъде годна за използване по предназначението ѝ е на Община Перник. Управлението на общинските пътища, включващо проектирането, строителството и тяхното поддържане, е възложено на кмета на съответната община (чл. 19 от ЗП). Съгласно разпоредбата на чл. 31 от ЗП изграждането, поддържането и ремонта на общинските пътища е вменено в задължение на съответната община. Параграф 6, т. 1 от ЗДвП предвижда, че към пътищата се приравняват улиците, а параграф 1, т. 2 от ДР на Наредба № 1 от 17.01.2001 г. за организиране движението по пътищата предписва, че Път е всеки отворен за обществено ползване път и улиците в населените места. Точка 1 на същата норма разпорежда, че по смисъла на Наредбата стопанин на пътя е собственикът или администрацията, която управлява пътя. Лицата, които стопанисват пътищата имат задължение да ги поддържат изправни, като за организиране движението по тях използват пътни знаци – чл. 3 от ЗДвП. Според чл. 167 ал. 1 ЗДвП лицата, които стопанисват пътя го поддържат в изправно състояние, сигнализират незабавно препятствията по него и ги отстраняват във възможно най-кратък срок.

По делото е представено и прието като доказателство заверено копие от

Уведомително писмо с изх. № *** г., издадено от Директора на Областно пътно управление П. видно, от което именно Община Перник е лицето, което е задължена да поддържа този участък от пътя, където е станало ПТП-то. Същото е издадено по повод на молба от ищеца, входирана на 21.05.2020 г., с копие и за ответната страна разписано от инж. Е. В., във връзка със стопанисването на процесния участък по делото. От писмото се установява еднозначно, че легитимираното лице да отговаря за поддръжката на участъка е именно Община Перник.

Видно от доказателствата по делото участъкът, в който е настъпил процесният инцидент е бил в лошо състояние продължителен период от време преди инцидента, както и след настъпването му, като за това Община Перник е била надлежно сигнализирана многократно от жители на ***. Въпреки това Община Перник е проявила бездействие, като не е предприела нужните действия за ремонт на процесния участък и поддържането му във вид, който осигурява безопасното му използване.

От така установените факти следва, че са налице всички елементи от състава на чл. 49 ЗЗД, поради което правилно Районен съд Перник е приел, че отговорността възниква за Община Перник, тъй като полагането на системни грижи за осигуряване на целогодишна нормална експлоатация на общинските пътища и улици, част от които е и участъкът в ***, е задължение на ответника Община Перник. Общината изпълнява тези дейности чрез служителите си или други лица, на които е възложила изпълнението на посочените задължения и като възложител отговаря по чл. 49 от ЗЗД за причинените вреди. Отговорността на Общината е обективна гаранционно - обезпечителна отговорност, която възниква при действията или бездействията на лицата, натоварени с извършването на възложената работа по осигуряване изпълнението на това нейно законово задължение по чл. 167 от ЗДвП, а именно да поддържа пътя в изправно състояние, и тя следва да носи отговорността за негова влошено състояние, довело до причиняването на вредите.

От доказателствата по делото не се установи към датата на настъпване на инцидента участъкът да се е намирал в ремонт, съответно не е имало означение за извършван ремонт или забрана за ползване, което да позволи на ищцата да възприеме опасността. Същевременно при възложената му доказателствена тежест, ответникът не е установил, че на процесната дата участъкът от пътя и банкетът са били в добро състояние.

Относно размера на присъденото обезщетение:

Обжалваното решение е постановено при пълно и точно установена фактическа обстановка и при правилно приложение на материалния закон, а именно чл. 52 от ЗЗД.

Неоснователно е възражението, изложено във въззивната жалба, че присъденият размер не съответства на претърпените болки и страдания. Пред първоинстанционния съд е допусната и изслушана съдебно – медицинска експертиза, изготвена от вещото лице д-р М. М.. От заключението по същата се установява, че в резултат от инцидента В.С. е получила травми - в областта
*****.

В заключението е посочено, че вследствие от получените травми, е възможно болките да станат хронични, което ще доведе до ограничение в бъдеще при по-тежки физически натоварвания и спорт, като най-вероятно В.С. ще продължи да усеща болки.

При тези данни първоинстанционният съд правилно и законосъобразно е приел заключението на вещото лице, като компетентно изготвено и на база изложеното в него е формирал своите изводи.

От допусната и изслушана съдебно – психологична експертиза, изготвена от вещото лице А. С. – психолог, се установява че В. Ч. С. е претърпяла силен стрес и страх от случилото се, като са настъпили коренни промени в ежедневната ѝ дейност, в това число и ограничение на контактите ѝ с приятели и съученици, затвореност в себе си, нежелание да се среща, говори и контактува с никого, появило се и разстройство на съня. Няма данни за провеждано лечение с психолог. В заключението е посочено, че към момента на изготвянето му все още се наблюдава повишена тревожност, но В.С. е преодоляла в значителна част страха и напрежението от инцидента.

Съдът правилно е кредитирал заключенията на вещите лица по СМЕ и СПЕ, преценявайки ги по реда на чл. 202 ГПК, като компетентни и обосновано изготвени, въз основа на приетите по делото медицински документи, както и след направен личен преглед на лицето.

Предвид гореизложеното, ОС Перник счита, че въззивната жалба е неоснователна, а обжалваното решение на РС Перник като правилно и законосъобразно следва да бъде потвърдено.

С оглед изхода на делото разностите в първоинстанционното производство остават така, като са изчислени от Районния съд, а на жалбоподателя не следва да се присъждат такива за въззивното производство. На въззиваемият следва да се присъдят разноски във въззивното производство в размер на 700 лв., съгласно представени Договор за правна защита и списък на основание чл.80 ГПК.

Предвид изложеното съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 260140 от 29.09.2020 г. по гр.д. № 00538 по описа на Районен съд Перник за 2020 г.

ОСЪЖДА Община Перник, с Булстат 000386751, със седалище и адрес на управление: ***, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, да заплати на В. Ч. С., с ЕГН: *****, с постоянен адрес: ***, сумата от 700 лв. (седемстотин лева), представляваща направени разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване, съгласно чл. 280, ал. 3, т. 1 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____